

Dániel könyve – Száztizenennyolc

A próféta figyelmeztetés Jeruzsálemhez: a végidők eseményeinek jelképes ábrázolása

Jeff Pippenger

2024-03-05

A Jeruzsálem utcáit „fel és alá járó, a városra következő jajokat hirdető” férfi által a 63. évtől a 70. évig hirdetett hét esztendei figyelmeztetést előképezte a Jeruzsálemnek három és fél éven át adott figyelmeztetés: először Krisztus szolgálatában, majd további három és fél évig a tanítványok szolgálatában. Korábbi cikkek már rámutattak arra, hogy Jeruzsálem pusztulása bekövetkezhetett volna a keresztnél, vagy később István megkövezésekor, ám Isten hosszútűrése elhalasztotta ítéletét a város és a nép fölött.

„És akire ez ráesik, szétmorzsolja azt.” Azoknak, akik elutasították Krisztust, hamarosan meg kellett látniuk városuk és nemzetük pusztulását. Dicsőségük megtöretett, és szétszórattott, mint a por a szél előtt. És mi pusztította el a zsidókat? Az a kőszikla, amely, ha arra építettek volna, biztonságuk lett volna. Az Isten megvetett jósága, az elutasított igazságosság, a semmibe vett irgalom. Az emberek szembefordultak Istennel, és mindaz, ami üdvösségük lehetett volna, romlásukká lett. Mindazt, amit Isten életre rendelt, haláluknak találták. Azzal, hogy a zsidók keresztre feszítették Krisztust, együtt járt Jeruzsálem pusztulása. A Golgotán kiontott vér volt az a súly, amely romlásba taszította őket erre a világra és az eljövendőre nézve. Így lesz a nagy végső napon is, amikor ítélet sújtja majd Isten kegyelmének elutasítóit. Krisztus, az ő botrányozásuk kősziklája, akkor bosszúálló hegyként jelenik meg előttük. Orcájának dicsősége, amely az igazaknak élet, a gonoszoknak megemésztő tűz lesz. A visszautasított szeretet, a megvetett kegyelem miatt a bűnös elvész.

„Számos szemléltetéssel és ismételt figyelmeztetéssel Jézus megmutatta, mi lesz annak következménye a zsidók számára, hogy elvetik Isten Fiát. E szavakkal minden korszak mindazaihoz szólt, akik megtagadják, hogy elfogadják Őt mint Megváltójukat. Minden figyelmeztetés nekik szól. A megszentelt templomnak, az engedetlen fiúnak, a hamis szőlőműveseknek, a megvető építőknek megvan a megfelelője minden bűnös tapasztalatában. Ha nem tér meg, az a végzet lesz az övé, amelyet ezek előre jeleztek.” Jézus élete, 600.

A hétéves időszak, amelyben a férfi bizonyosságot tett Jeruzsálemnek, az első ostromnál két egyenlő, ezerkétszázhatvan napos időszakra oszlott. Ez a hét év Jeruzsálem pusztulását jelképezte, Krisztus és a tanítványok szolgálatának hét éve pedig Jeruzsálem pusztulásának kezdetét ábrázolta, és Jézus mindig a kezdettel szemlélteti a véget. Ezt a hét évet az északi királyság ellen kimondott „hét idő” is előképezte, amely két egyenlő, ezerkétszázhatvan éves időszakra oszlott.

Amikor a modern Róma megismétli a pogány és a pápai Róma történetét, amint lábbal tiporja a szó szerinti és a lelki Jeruzsálemet, és amikor a modern Róma megismétli annak a két figyelmeztetési időszaknak a két történetét, amelyeket az a férfi kapott a 63. évtől a 70. évig, és amikor a modern Róma megismétli azt a történetet, amelyet az a két időszak jelképez, amikor Krisztus és a

tanítványok három és fél éven át be- és kijártak Jeruzsálemben, két különálló időszak fog megnyilvánulni, noha az utolsó napokban „az idő többé nem lesz”.

E két időszak közül az utolsó a jelképes negyvenkét hónap, amely alatt a modern Róma végrehajtja a hűségesek elleni végső üldözését, miután halálos sebe meggyógyul a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény által. Ez a jelképes negyvenkét hónap a két időszak közül a második, és a modern Róma végrehajtó ítéletének időszaka. Ezt az időszakot megelőzi az élők vizsgálati ítélete a laodiceai adventizmusban.

Az a férfi, aki a figyelmeztetést a szó szerinti Jeruzsálemnek hirdette, Titus ostroma alatt halt meg. Nem a pusztuláskor halt meg, hanem az azt megelőző ostrom idején, mert Jeruzsálem pusztulásakor egyetlen keresztény sem veszett oda.

„Hét éven át egy férfi szakadatlanul járta Jeruzsálem utcáit fel és alá, hirdetve azokat a jajokat, amelyek a városra készültek rászakadni. Nappal és éjjel ezt a vad siratóéneket zengte: „Szózat napkeletről! szózat napnyugatról! szózat a négy szél felől! szózat Jeruzsálem ellen és a templom ellen! szózat a völgények és a menyasszonyok ellen! szózat az egész nép ellen!” — Uo. E különös lényt bebörtönözték és megostorozták, de egyetlen panasz sem hagyta el ajkát. A sértésekre és bántalmazásra csak ennyit felelt: „Jaj, jaj Jeruzsálemnek!” „jaj, jaj lakóinak!” Figyelmeztető kiáltása nem hallgatott el mindaddig, míg meg nem ölték abban az ostromban, amelyet megjövendölt.” A nagy küzdelem, 29, 30.

A férfi az ostrom idején halt meg, de nem a végső pusztuláskor, a végső pusztulás pedig a kegyelemidő lezárulását és az utolsó hét csapást jelképezi. A férfi ennél fogva annak az üzenetnek a jelképe, hogy az első ostrom idején el kell hagyni Jeruzsálemet. A keresztények ekkor elmenekültek, és az első három és fél évben a férfi annak a csoportnak a jelképe, amely nem hal meg Jeruzsálemben, míg a második három és fél évben azon utolsó keresztények jelképe, akik a kegyelemidő lezárulása előtt halnak meg. Az első időszakban a száznegyvennégyezret azonosítja, a második három és fél éves időszakban pedig azt a nagy sokaságot jelképezi, amely a második időszak alatt hal meg.

A férfi üzenetét a történetíró feljegyezte, és azt hat hang képviselte. Amikor végül bebörtönözték, hetedik és egyben utolsó üzenete ez volt: „jaj, jaj” Jeruzsálemnek és lakóinak. Az első feljegyzett „hang” egy „keletről jövő hang” volt, utolsó üzenete pedig „jaj” volt. Üzenetének első eleme és utolsó eleme az a bibliai jelkép volt, amely az iszlámot jelképezi, mert az iszlám a Bibliában a „kelet” gyermekei, és őket a „keleti szél” ábrázolja. A „jaj” szó megkettőzése végső üzenetében a modern Babilon végét tükrözi, amikor a föld királyai háromszor kiáltják: „Jaj, jaj annak a nagy városnak.” A görög szó, amelyet a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének három versében „jaj”-nak fordítanak, a nyolcadik fejezet tizenharmadik versében szintén „jaj”-ként szerepel.

És láttam és hallottam egy angyalt az ég közepén repülni, aki nagy szóval ezt mondta: Jaj, jaj, jaj a föld lakosainak a három angyal trombitaszavának hátralévő szózatai miatt, akik még trombitálni fognak! Jelenések 8:13.

A férfi „jaj, jaj” kiáltása a három jaj hármasságát jelképezi, mert az első Jaj elemei, a második Jaj elemeivel „sort sorra” egyesítve, azonosítják a harmadik Jaj elemeit, miként a föld

királyainak a tizennyolcadik fejezetben elhangzó három „jaj, jaj” felkiáltása is a harmadik Jajt jelképezi, amint azt az első és a második Jaj megalapozza. A férfi üzenetének kezdete és vége az iszlámnak, a harmadik Jajnak üzenetét előképezte.

Üzenetének első megnyilatkozása „keletről” jövő hang volt, és a „kelet” az iszlám jelképe, ugyanakkor azonosítása is annak az elpecsételő angyalnak, aki keletről támad.

És ezek után láttam négy angyalt állni a föld négy sarkán, akik feltartóztatták a föld négy szelét, hogy a szél ne fújjon a földre, sem a tengerre, sem semmiféle fára. És láttam más angyalt feljönni napkeletről, akinél az élő Isten pecsétje volt; és nagy szóval kiáltott a négy angyalnak, akiknek megadatott, hogy ártsanak a földnek és a tengernek, ezt mondva: Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se a fáknak, míg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgálait az ő homlokukon. És hallottam a megpecsételték számát: és megpecsételtetett száznegyvennégyezer Izráel fiainak minden nemzetségéből. Jelenések 7:1–4.

Illés történetében a Kármel-hegyen, amikor a tenger felé tekintett és meglátott egy felhőt, nyugat felé nézett, mert a Kármel-hegy a Földközi-tenger közelében helyezkedik el.

És lőn hetedízben, hogy ezt mondta: Ímé, egy kicsiny felhő emelkedik fel a tengerből, olyan, mint egy ember tenyere. Ő pedig ezt mondta: Menj fel, mondd meg Akhábnak: Fogd be szekeredet, és indulj el, hogy az eső fel ne tartóztasson téged. 1Kir 18:44.

Illés nyugat felé, a Földközi-tenger irányába nézett volna. Lukács evangéliuma tizenkettedik fejezetében Krisztus arról beszél, hogy az Ő üzenete a megoszlás üzenete.

Azt gondoljátok-e, hogy azért jöttem, hogy békességet adjak e földön? Mondom néktek: Nem; sőt inkább meghasonlást. Mert mostantól fogva öten lesznek egy házban meghasonolva, hárman kettő ellen, és kettő három ellen. Meghasonlik az atya a fiú ellen, és a fiú az atya ellen; az anya a leány ellen, és a leány az anya ellen; az anyós az ő menyje ellen, és a meny az ő anyósa ellen. Mondta pedig a sokaságnak is: Mikor látjátok, hogy a felhő napnyugatról támad, azonnal azt mondjátok: Záporeső jön; és úgy lesz. És mikor a déli szelet fújni látjátok, azt mondjátok: Hőség lesz; és meglészen. Képmutatók, az égnek és a földnek ábrázatjáról tudtok ítéletet tenni; erről az időről pedig mi dolog, hogy nem tudtok ítéletet tenni? Lukács 12:51–56.

A követnek Jeruzsálemhez szóló üzenete az Alfa és az Ómega aláírását viseli, mert a kezdet és a vég a harmadik jaj Iszlámját azonosítja, és a „keletről” jövő hang egyúttal az Iszlám üzenetét mint a pecsételés üzenetét azonosítja. A „második hang” a „nyugatról” azonosítja a késői esőt, amely az utolsó eső, és valamennyi próféta az utolsó napokat szólítja meg. A „nyugat” üzenete a késői eső üzenetének jelképe, amely az imádók két csoportját hozza létre. Az egyik csoport nem képes felismerni a késői eső üzenetét, mert „nem ismeri fel ezt az időt”.

A hírnök üzenetének következő eleme a „négy szél” hangja, amely egyaránt a pecsételés üzenete és az iszlám haragos lovának üzenete, amint azt a harmadik jaj képviseli. A következő elem Jeruzsálem és a templom ellen szól, ezáltal az összes próféta üzenetét azonosítva, amely egy olyan embercsoportot jelöl meg, akiket mellőznek, mert üdvösségre vonatkozó igényüket nem Krisztusra, hanem a templomra és arra alapozták, hogy Isten választott népe örökségének

birtokosai. Ők azok a szent történelem egész folyamán, akiket úgy ábrázol az Írás, mint akik ezt hirdetik: „az Úr temploma, az Úr temploma vagyunk mi.” A Jeruzsálem és a templom elleni üzenet a laodiceai üzenet.

„Nem kell csodálkozni azon, hogy az egyházat nem eleveníti meg a Szentlélek hatalma. Férfiak és nők félreteszik azt az intést, amelyet Krisztus adott. A harag és a kapzsiság arat győzelmet. A lélek temploma tele van gonoszossággal. Nincs hely Krisztus számára. Az emberek a maguk romlott útjait követik. Nem hallgatnak a Megváltó szavaira. Magukat veszik saját kezükbe, elutasítva a feddések és figyelmeztetéseket, mígnem a gyertyatartó kimozdíttatik helyéből, és a lelki ítélőképességet összezavarják az emberi eszmék. Noha híjával vannak a szolgálatnak, mégis igazolják magukat, ezt mondván: »Az ÚR temploma, az ÚR temploma vagyunk mi.« Félreteszik Isten törvényét, hogy saját képzelgésük világosságát kövessék.”
Review and Herald, 1902. április 8.

A hírnök ezután intő üzenetének hangját a vőlegények és a menyasszonyok ellen emelte, mint a „parancsra parancs, szabályra szabály” módszertanának jelképét; mert az utolsó napok prófétai vonala éppen olyan lesz, mint amilyen Noé napjaiban volt a prófétai vonal, amikor éppen akkor adtak és vettek házasságban, amikor a pusztulás özönáradata már készült elborítani világi törekvéseiket és terveiket.

„A Biblia kijelenti, hogy az utolsó napokban az emberek elmerülnek majd a világi törekvésekben, az élvezetekben és a pénzszerzésben. Vakok lesznek az örökkévaló valóságok iránt. Krisztus ezt mondja: „Amiképpen pedig Noé napjaiban volt, akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is. Mert amiképpen az özönvíz előtti napokban ettek és ittak, házasodtak és férjhez mentek egészen addig a napig, amelyen Noé bement a bárkába, és semmit sem vettek észre, mígnem eljött az özönvíz, és mindnyájukat elsodorta: akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is.” Máté 24:37–39.

„Így van ez ma is. Az emberek rohannak előre a nyereség hajszolásában és az önző élvezetekben, mintha nem volna Isten, sem menny, sem túlvilág. Noé napjaiban az özönvízre figyelmeztető intés azért adatott, hogy megrendítse az embereket gonoszságukban, és bűnbánatra hívja őket. Ugyanígy Krisztus közeli eljövételének üzenete arra rendeltetett, hogy felrázza az embereket a világi dolgokba való belefeledkezésükből. Arra szolgál, hogy felébressze bennük az örökkévaló valóságok tudatát, hogy figyelmet fordítsanak az Úr asztalához szóló meghívásra.”

„Az evangéliumi meghívást az egész világnak kell hirdetni — „minden nemzetnek, ágazatnak, nyelvnek és népnek”. Jelenések 14:6. Az utolsó figyelmeztető és kegyelmi üzenetnek dicsőségével be kell világítani az egész földet. El kell jutnia az emberek minden osztályához, gazdaghoz és szegényhez, magas rangúhoz és alacsony sorúhoz. „Menjetek ki az utakra és sövényekhez” — mondja Krisztus — „és kényszerítsétek őket bejönni, hogy az én házam megteljen.” Krisztus példázata, 228.

A figyelmeztetés utolsó eleme az előző szakaszban nyer hangsúlyt. Az „az egész nép” ellen szóló hangként ábrázolt üzenet az örökkévaló evangélium, amely feltárja annak szükségességét, hogy az ember az üdvösség elnyerése érdekében megfeleljen az evangélium követelményeinek. Az

örökkévaló evangélium első követelménye az, hogy féljük az Istent, és ez a félelem azon a valóságon alapul, hogy a mi bűneink juttatták Krisztust, az élő Isten Fiát, a keresztre.

A jeruzsálemi hírnök hét esztendei szolgálatának minden egyes eleme az örökkévaló evangéliumot képviselte, amely ugyanaz az evangélium volt, mint amely a hét esztendő alatt hirdettetett, amikor Krisztus a 27. évtől a 34. évig sokakkal megerősítette a szövetséget. Ez egyúttal az az örökkévaló evangélium is, amely az utolsó napok végső két időszakában hirdettetik, és sajátosan a késői eső üzenetéhez tartozik, mivel ez a harmadik Jaj iszlámjának üzenete. Azonosítja a száznegyvennégyezer elpecsételését, a búza és a konkoly szétválasztását, a konkoly laodíceai állapotát, valamint a prófécia hármasságát mint a késői eső módszertanának jelképét, amely „sorról sorra”.

A hét esztendő üzenete abban a történelemben prófétai módon a „bosszúállás napjai” közé van helyezve, amely Krisztus üzenetének és munkájának legelső említéséhez tartozott, és az Ő üzenetének és munkájának az utolsó napokban meg kell ismétlődnie a száznegyvennégyezer által. Ekkor ők üzenetüket a „Isten bosszúállásának napjai” prófétai keretében fogják azonosítani. Isten „bosszúállásának” két bibliai előképe jelenik meg az Ő Igéjében: az Ő bosszúállása az Ő népén, valamint az Ő bosszúállása az Ő ellenségein.

A „hét idő”, a 3Mózes huszonhatban Isten bosszúállását szemlélteti lázadó népe felett, és ez a bosszúállás magában foglalja a szenthely és a sereg szó szerinti és lelki megtiprását. A szenthely és a sereg megtiprásának jelképrendszerében Isten bosszúállásának jelképe is megjelenik az Ő ellenségei felett. Az utolsó napokban Isten bosszúállása népe ellen a laodíceai adventizmus kiköpetéseként van ábrázolva a hamarosan bekövetkező vasárnap törvénynél. E jelzőpontnál kezdődik meg bosszúállása a modern Babilon felett is.

A Laodíceai adventizmuson végbemenő, az élőkre vonatkozó vizsgálati ítélet, amelyet a Tírusz paráznáján, valamint azon a fenevadon végrehajtott végrehajtó ítélet követ, amelyen ül és amely fölött uralkodik, az utolsó napok prófétai történelme, amelyben minden látomás beteljesedik. Minden látomást erre a két prófétai időszakra kell alkalmazni, mert a késői eső módszertana a prófétai vonal prófétai vonalra való alkalmazása. E két történet kezdetén Jézus azonosított egy „jelet”, amely bizonyítja, hogy az akkor élők a föld történelmének utolsó nemzedékében vannak.

Az első időszak akkor kezdődött, amikor 2001. szeptember 11-én megkezdődött a száznegyvennégyezer elpecsételése. Ezen az útjelzőn belül helyeztetett el az a „jel”, amelyet Krisztus a Lukács huszonegyben azonosított.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Most pedig, testvéreim, Isten azt akarja, hogy azzal a férfival együtt foglaljuk el a helyünket, aki a lámpást hordozza; ott akarjuk elfoglalni a helyünket, ahol a világosság van, és ahol Isten a trombitának határozott hangot adott. Mi is határozott hangot akarunk adni a trombitának. Tanácsalanságban voltunk, és kétségben voltunk, és a gyülekezetek készek a meghalásra. De most itt ezt olvassuk: »És ezek után láttam egy másik angyalt alászállni a mennyből, akinek nagy hatalma vala; és a föld megvilágosodott az ő dicsőségétől. És teljes erejéből, hatalmas

szóval kiáltott, mondván: Leomlott, leomlott Babilon, a nagy, és ördögök lakóhelyévé lett, és minden tisztátalan lélek tanyájává, és minden tisztátalan és gyűlöletes madárnak tömlőcévé» [Jelenések 18:1, 2].”

„Nos hát, miként fogunk bármit is tudni arról az üzenetről, ha nem vagyunk abban a helyzetben, hogy felismerjük a menny világosságának bárminemű megnyilatkozását, amikor az eljut hozzánk? És ugyanilyen készséggel felveszük majd a legsötétebb megtévesztést is, amikor olyasvalakitől érkezik hozzánk, aki egyetért velünk, noha a legcsekélyebb bizonyítékunk sincs arra, hogy Isten Lelke küldte őt. Krisztus ezt mondta: „Én az én Atyám nevében jöttem, és nem fogadtok be engem” [lásd János 5:43]. Nos, pontosan ez a munka folyt itt a minneapolis-i összejövetel óta. Mivel Isten az ő nevében olyan üzenetet küld, amely nem egyezik a ti elképzeléseitekkel, ezért [arra a következtetésre juttok], hogy az nem lehet Istentől való üzenet.” Sermons and Talks, 1. kötet, 142.